

Nem éppen játék

*TéDének,
a Calora és Creative emlékére*

Minek felírni?, úgy is elfelejtem,
így töpreng az Úr, az édeni kertben,
aztán meg azt mondja, felírom mégis,
tán majdan megsegít egyszer az Ég is.

Sétálgat az uccán, mindenfelé kosz,
tolvajbanda jó, és mindent eloroz,
fegyver a kezükben, nem éppen játék,
kicsinkét vésztjósító most ez a tájék,

amerre épp járok, suttogja az Úr,
ez még itt a múlt, vagy ez már a futur?,
nem ad választ, hajh!, senki, senki, senki.

No, akkor, felírom, egye meg az eb,
ettől a tudásom nem lesz kerekebb,
szól, és elkezd egy cédulát keresni.

Hohl Ferenc

Alkalmi panaszdalból

„Ó, csak ha tudnám, mi helyett vagyok! Mert
bízom benne, hogy létem mégiscsak: valami *helyett* áll.
Azaz: valami ellenében vagyok ott, ahol vagyok.
Hogy a jóisten tudta, hogy ha nekem
szavaz bizalmat a létezés nagy állásbörzójén,
mit veszít. És legfőképp: mit nyer,
általam.

Hogy valakit – minden kezdeti nehézség ellenére –
mégis sikerült háttérbe szorítanom. Kitakarnom,
minden tagommal. Sorba, minden létezőt.

Ily számítható
lenne a létezés? Hogy ha én nem, akkor egyből ő?
Vagy az? Mint akit csak előrelöknek
a sorban: „Igen, uram, most maga az!”
Így már nem is olyan nagy dolog,
ha mégis én. Ha mégis ő. Hogy a létezés –
mégis el- és felcserélhető?”

Elavult szonett

elhagyható napokon nem ér emlék.
a legközelebbi hang, szag vagy íz nem más,
mint néma jel: fel nem ismert űs-hasonmás.
utolsó menedék, ha egy táj felég.

hogyan oldhatnám fel e zárt terepet?
az elemek, mint rozsdás lánc kapcsai
fogják egymást; ha kifeszül, hallani
véljük az eddigi néma jeleket.

innen a régi ünnep nem látható.
nemrég elűztük, elmartunk magunktól.
ami maradt, könnyedén átruházható.

visszakeresni, felidézni. honnan?
nem elég a felfejtett hang, szag vagy íz.
elfojtott remény kéne valahonnan.

Tóth Réka Ágnes

Éjjel

A szobában kicsi kanapé, egy nyitott laptop,
matrac a földön, gyűrött paplan és párna.
Annak a tükörnek kellett volna szemét szűrnie
egyből, amelyik az ágy mellett volt elfektetve.
Túl naiv vagyok.
Rozébor keserű íze még, késő már
kérdőzősködéssre, számonkérésre.
Nem leszek zavart vagy okos, sem mesterkél.
Úgy estél nekem, mintha évek óta
ismernél.

Most ülök itt roskadtan, meztelenül,
és nem értem, hogy történhetett
velem ez a hajnal. A reggel sem az enyém,
akár a nappalok, mind elhagytak,
mindet elvesztettem.